

LUCINDA RILEY
Az olasz lány

LUCINDA RILEY

Az olasz lány

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Italian Girl

Copyright © Lucinda Edmonds 1996
Revised edition copyright © Lucinda Riley 2014

Hungarian translation © Pejkov Boján

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
PEJKOV BOJÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 523 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Első fejezet

Nápoly, 1966. augusztus

Rosanna Antonia Menici lábujjhegyre állt, megkapaszkodott a mosdó szélében, és a tükörbe pillantott. Kissé balra kellett hajolnia, hogy a repedés ne torzítsa el az arcvonásait. Mivel még így is túl alacsony volt, a jobb szemének és az arcának csak a felét látta, az állát nem.

– Rosanna! Gyere ki a fürdőszobából! – hallatszott egy hang.

A kislány felsóhajtott, elengedte a mosdó szélét, a fürdőszoba fekete linóleumpadlóján az ajtóhoz lépett, és elfordította a kulcsot. Az ajtó azonnal kivágódott, és beviharzott Carlotta.

– Miért zárkózol be, te buta gyerek? Mi rejtegetnivalód van? – kérdezte Carlotta, miközben megnyitotta a kádcsapot, és egy mozdulattal feltűzte a hosszú, göndör, sötét haját.

Rosanna félénken megvonta a vállát, és közben azt kívánta, bárcsak Isten őt is olyan szépségnek teremtette volna, mint a nővérét. Az anyja mindig azt mondta, Isten mindenkit más értékkel ajándékoz meg, Carlottának a szépséget adta. A kislány szégyenlősen nézte, ahogy a nővére leveszi a fürdőköntösét, és előbukkan a tökéletes alakja, bársonyos, napbarnított bőre, telt keble és a formás lába. A kávézóban megforduló összes vendég dicsérte a lány szépségét, és váltig állították, hogy egy nap gazdag férjet talál magának.

A szűk fürdőszoba megtelt gőzzel, Carlotta elzárta a csapot, és beleereszkedett a vízbe.

– Itt lesz Giulio is ma este? – kérdezte Rosanna, és a kád szélére telepedett.

– Igen, ő is eljön – felelte a lány.

- Ő lesz a férjed?
- Nem, Rosanna – mondta Carlotta, és szappanozni kezdte a testét. – Nem leszek a felesége.
- Pedig azt hittem, tetszik neked.
- Valóban tetszik, de... Mindegy, ehhez még túl fiatal vagy, ne törődj velem.
- Apa kedveli Giuliót.
- Tudom, hogy kedveli, mert gazdag a családja – felelte Carlotta, összeráncolta a homlokát, és türelmetlenül felsóhajtott.
- Szerintem viszont unalmas fickó. Apa a legszívesebben már holnap feleségül adna hozzá, de én még élvezni akarom az életet.
- Azt hittem, a házasság pont erről szól – felelte Rosanna.
- Szép menyasszonyi ruhát csináltat az ember, rengeteg ajándékot kap, saját lakásba költözik, és...
- És óbégató gyerekek lepik el a házát, és meghízik – szakította félbe a húgát Carlotta, miközben ábrándozva szappanozta a karcú testét. Sötét szeme hirtelen felvillant. – Mit bámulsz? Menj innen, Rosanna. Legalább tíz percre hadd legyen nyugalom. Segíts anyának a földszinten! Csukd be az ajtót magad mögött.
- Rosanna szó nélkül kiment a fürdőszobából, és lesétált a meredek falépcsőn. A lépcső alján kinyitotta az ajtót, és belépett a kávézóba. A falakat nemrég meszelték, a helyiség hátuljában a pult mögött egy Szűz Mária-festmény függött, mellette egy Frank Sinatra-plakát. A sötét fából készült asztalok fényesen ragyogtak, mindegyikre borosüvegbe állított gyertyát helyeztek.
- Itt vagy végre! Merre kószáltál? Ki tudja, hányszor hívtalak! – korholta a kislányt Antonia Menici egy széken állva, a kezében egy színes betűkkel teleírt vászonnal. Az asszony természetes teste alatt vészjóslóan imbolygott a szék. – Gyere, és segíts felakasztani ezt a feliratot.
- Igen, anya! – felelte Rosanna, az egyik asztal mellől elvett egy széket, és a kávézót két részre osztó boltívhez húzta.
- Igyekezz, te gyerek! Isten azért adott lábat, hogy szaladj. Olyan lassú vagy, mint a csiga – perlekedett az asszony.
- Rosanna megfogta a vászon másik csücskét, és felállt a székre.
- Akaszd a hurkot a szögbe! – utasította a lányt Antonia.
- Rosanna engedelmeskedett.
- Most pedig segíts anyádnak lemászni innen, és nézzük, egyenes lett-e – mondta az asszony.

A kislány leugrott a székeről, és sietve az anyjához lépett, majd lesegítette a földre. Antonia tenyere izzadt volt, és verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán.

– *Bene, bene** – mondta elégedetten, a feliratot nézve.

Rosanna hangosan elolvasta:

– Boldog harmincadik évfordulót, Maria és Massimo!

Antonia magához húzta a kislányt, és megölelte, ami elég szokatlan volt tőle.

– Ó, nagyon meg lesznek lepve! Úgy tudják, egyszerű vacsorára jönnek. Kíváncsi vagyok, milyen arcot vágnak, amikor meglátják az összes barátjukat és rokonukat – mondta az asszony ragyogó arccal. Ezután lerogyott egy székre, megtörölte gyöngyöző homlokát a zsebkendőjével, előrébb hajolt, és magához intette a kislányt. – Elmondok neked egy titkot, Rosanna. Írtam Robertónak, és ő is eljön az ünnepségre. Egyenesen Milánóból. Énekelni is fog a szüleinek, itt a kávézónkban! Rólunk beszél majd holnap egész Piedigrotta.

– Értem, anya. Roberto sanzonénekes, ugye? – kérdezte a kislány.

– Sanzonénekes? – csattant fel az asszony. – Miket beszélsz? Ez felér egy istenkáromlással! Roberto nem sanzonénekes, hanem a milánói Scala *scuola di musicájának*** a növendéke. Egy nap híres operaénekes lesz, és még a Scalában is fellép – lelkendezett az asszony, a mellére szorította a kezét, és pont olyan pillantással nézett a lányára, mint amikor imádkozni szokott a templomban. – Most eredj, és segíts apádnak és Lucának a konyhában. Rengeg tennivaló akad az ünnepségig. Addig elmegyek Signora Barezihez, és megcsináltatom a frizurámat.

– Carlotta is segít? – kérdezte Rosanna.

– Nem. Eljön velem Signora Barezihez, mert remekül kell kinéznünk ma este.

– Mit vegyek fel?

– A rózsaszín vasárnapi ruhádat.

– Az már kicsi rám, nem leszek benne csinos – ellenkezett a kislány.

* jól van, jól van (*olasz*)

** zeneiskola (*olasz*)

– De az leszel. Ne feledd, a hiúság bűn. Isten eljön éjszaka, és kitépi a hajadat, ha meghallja, hogy ilyeneket beszélsz. Amikor reggel felkelsz, kopasz leszel, mint Signora Verni, aki elhagyta a férjét egy fiatalabb férfiért. Gyerünk! Indíts a konyhába!

Rosanna bölintott, elindult a konyha felé, és közben azon töprengett, Carlotta miért nem kopaszodott még meg. Amikor kinyitotta a konyha ajtaját, forró levegő csapott az arcába. Marco pizzatésztát gyúrt a hosszú faasztalnál. Sovány, inas ember volt, pont a felesége ellentéte, kopasz fején izzadság csillogott. Luca, Rosanna magas, sötét hajú bátyja egy hatalmas üstben kevergetett valamit a tűzhelyen. A kislány egy pillanatig ámulva nézte a munkát. Az apja a feje felett pörgetve mesterien nyújtotta a tésztát, majd az asztalra csapta, és máris készen volt a tökéletes kör alakú pizza.

– Anya küldött, hogy segítsek – mondta a kislány.

– Törölgesd el a tányérokat, és tedd őket az asztalra – utasította a lányt Marco, miközben egy pillanatra sem állt meg.

Rosanna a mosogató mellett hegyekben tornyosuló tányérokra pillantott, egykedvűen bölintott, és elővett egy tiszta törülőrűt a konyhaszekrény fiókjából.

– Jól nézek ki? – kérdezte Carlotta kissé mesterkéltén, és megállt az ajtóban. A család ámulattal pillantott rá. Vadonatúj citromsárga szaténruhát viselt kivágott felsővel és szűk szoknyával, amely a térdé fölé ért. Sűrű, sötét, fényes haja vastag fürtökben omlott a vállára.

– *Bella, bella!** – lelkesedett Marco, és előrenyújtott kézzel a lánya felé lépett. Carlotta megfogta az apja kezét, és belépett a kávézóba. – Ugye milyen gyönyörű a lányom, Giulio?

A sudár, kisportolt fiatalember felállt az asztaltól, és szégyenlősen elmosolyodott.

– Valóban az – mondta Giulio esetlenül. – Olyan gyönyörű, mint Sophia Loren az *Arabeszk*ben.

Carlotta az udvarlójához lépett, és könnyed csókot nyomott napbarnított arcára.

* Szép, szép! (*olasz*)

– Rosanna is nagyon csinos, nem igaz? – szólt közbe Luca, és a hűgára mosolygott.

– Persze hogy az – felelte Antonia tettetett lelkesedéssel.

Rosanna tudta, hogy az anyja nem mond igazat. A rózsaszín ruhában, amely régen oly pompásan állt Carlottán, a bőre sárgának tűnt, és úgy érezte, lapátfüle van.

– Igyunk egyet, mielőtt megérkeznek a vendégek! – kiáltotta Marco, előkapott egy palack rubinpiros Aperolt, kinyitotta, és töltött hat pohárral.

– Én is kapok, apa? – kérdezte Rosanna.

– Még te is kapsz – felelte Marco, és mindenkinek a kezébe nyomott egy poharat. – Isten tartson meg minket szeretetben, védjen meg minket minden gonoszágtól, és tegye különlegessé ezt a napot a barátaink, Maria és Massimo számára! – mondta a férfi, és egy hajtásra felhörpintette az italát.

Rosanna éppen csak belekóstolt a likőrbe, de egyből köhögni kezdett, mert az erős, keserű ital kaparta a torkát.

– Jól vagy, *piccolina**? – kérdezte Luca, és megveregette a hűga hátát.

– Igen – felelte a kislány, és a bátyjára mosolygott.

– Egy nap sokkal szebb leszel, mint Carlotta – suttogta a fiatalember Rosanna füléhez hajolva, és közben kedvesen megszorította a kislány kezét.

– Dehogy, Luca! – rázta meg a fejét a kislány határozottan.

– Nem leszek szebb, de nem bánom, mert anya szerint nekem más ajándékot adott Isten.

– Persze hogy más! – mondta Luca, és megölelte a hűga vézna testét.

– *Mamma mia!*** Megérkeztek az első vendégek! Marco, hozd a Proseccót! Luca, nézz rá az ételre! – osztogatta a parancsait Antonia, majd megigazította a ruháját, és az ajtó felé indult.

Rosanna az egyik sarokban húzta meg magát, és szótlánul figyelte, ahogy a kávézó megtelik az ünnepek tiszteletére meghívott rokonokkal és barátokkal. Carlotta mosolyogva állt egy csa-

* picurkám (*olasz*)

** Te jó ég! (*olasz*)

pat fiatalember gyűrűjében, és az egyik asztalnál ülő Giulio féltékeny pillantásaitól kísérve jobbra-balra dobálta a hajkoronáját.

Hirtelen csend támadt a helyiségben, és minden fej az ajtóban álló férfi felé fordult, aki éppen akkor csókolta arcon a nála jóval alacsonyabb Antoniát. Rosanna ámulattal a fiatalemberre meredt. Soha életében nem látott még ilyen gyönyörű embert. A férfi magas volt, széles vállú, a karján duzzadtak az izmok a rövid ujjú ing alatt. Fényes, hollófekete haját hátrafésülte, hogy jobban kiemelje a domború homlokát és finom metszésű arcát. Rosanna nem látta, milyen színű a szeme, csak azt, hogy nagy és eleven, ajka telt és lágyan ívelt, mégis férfias, a bőre viszont meglepően fehér nápolyi létére.

Rosanna olyan émelygést érzett, mint amelyet a helyesírásdolgozatok előtt az iskolában. Carlottára pillantott, és észrevette, hogy a nővére is az új vendéget bámulja.

– Isten hozott, Roberto! – kiáltott Marco, és miközben átvekedte magát a helyiségen, Carlotta felé biccentett, hogy kövesse. Ezután barátságosan arcon csókolta a fiatalembert. – Nagyon örülök, hogy megtisztelsz minket ma este. Ez itt Carlotta, a lányom. Szépen megnőtt, amióta legutóbb láttad.

– Valóban megnőttél, Carlotta – felelte Roberto mély, csengő hangon, és tetőtől talpig végigmustrálta a lányt.

Rosanna úgy érezte, forog körülötte a világ.

– Hogy van Luca és...?

– Rosanna – segített Marco.

– Persze! Rosanna. Csak pár hónapos volt, amikor utoljára láttam.

– Mindketten jól vannak, és... – Marco nem tudta befejezni a mondatot, mert Roberto háta mögött megpillantott egy párt, akik a kávézó felé tartottak a macskaköves úton. – Csend legyen! Megérkezett Maria és Massimo!

A társaság azonnal elhallgatott, és pár pillanat múlva feltárult az ajtó. A vendéglő bejáratában állva, Maria és Massimo meglepetten nézte a sok ismerős arcot.

– Anya! Apa! Boldog házassági évfordulót kívánok! – kiáltott Roberto, a szüleihez lépett, és megölelte őket.

– Roberto! – rebegte Maria könnyes szemmel, és ő is megölelte a fiát. – Nem hiszem el! Nem hiszem el! – ismételtette.

– Proseccót mindenkinek! – kiáltotta Marco fülig érő szájjal, mert nagyon örült, hogy jól sikerült a cselszövés.

Rosanna és Luca segített Carlottának a poharak kiosztásában, mindenkinek jutott a habzóborból.

– Egy kis csendet kérek! – folytatta Marco, és összecsapta a tenyerét. – Roberto szeretne szólni hozzátok.

Roberto felállt egy székre, és mosolyogva tekintett alá az őt bámuló vendégekre.

– Különleges nap a mai – kezdte. – Szeretett szüleim ma ünneplik a harmincadik házassági évfordulójukat. Mindenki tudja, egész életüket itt töltötték Piedigrottában, sikeresen vezették a pékségüket, és rengeteg jó barátot szereztek. Kedvességükről és a kitűnő kenyereükről egyaránt ismertek. Akinek valamilyen gondja van, tudja, mindig bizalommal fordulhat hozzájuk támogatásért és jótanácsért, mert Massimo és Maria mindenkit meghallgat. Ők a legszeretőbb szülők, akiket kívánhatnék magamnak – szónokolt Roberto párás szemmel, és amikor az édesanyjára pillantott, látta, hogy az asszony is elmorzsol egy könnycseppet. – Rengeteg áldozatot hoztak, hogy Milánó legjobb zeneiskolájába járhassak, ahol operaénekesnek tanulok. Tudom, az álmom hamarosan valóra válik, és remélem, egy nap a Scala színpadán énekelhetek. Mindezt nekik köszönhetem. Emelem poharamat a további boldogságukra és jó egészségükre! – mondta a férfi, és a szüleire pillantott. – Anyámra és apámra! Mariára és Massimóra!

– Mariára és Massimóra! – harsogták egyszerre a vendégek.

Roberto leugrott a székről, és az emberek üdvrivalgása közepette megölelte az édesanyját.

– Gyere, Rosanna! Segítenünk kell apádnak a tálalásban – mondta Antonia, és a konyha felé terelte a lányát.

Az est folyamán Rosanna szüntelenül Robertót figyelte, aki Carlottával beszélgetett, és nem kerülte el a figyelmét, hogy miután Marco lehozta az emeletről a gramofont, a férfi milyen természetességgel ölelte a nővére karcsú derekát tánc közben.

– Szép pár – suttogta Luca a kislány fülébe, mintha a gondolataiban olvasna. – Giulio nincs elragadtatva.

Rosanna követte a bátyja pillantását. Giulio még mindig a sa-

rokban lévő asztalánál gubbasztott, és komoran figyelte a Roberto karjában önfeledten szórakozó Carlottát.

– Igazad van – felelte a kislány.

– Táncolunk, *piccolina*? – kérdezte Luca.

– Köszönöm, de inkább nem. Nem tudok táncolni – felelte Rosanna.

– Dehogynem! – vágta rá a fiatalember, és a táncolók közé vezette a hűgát.

– Kérlek, énekelj nekem valamit – hallotta Rosanna Maria hangját, amikor véget ért a zene.

– Igen! Énekelj valamit! – harsogták a vendégek.

– Rendben, ahogy akarjátok – felelte Roberto, és megtörölte a homlokát. – De nem lesz az igazi kíséret nélkül – tette hozzá szerénykedve. – Eléneklek a *Nessun dormát*.*

A kávézóra csend telepedett, és Roberto énekelni kezdett.

Rosanna úgy érezte, mintha földbe gyökerezett volna a lába, lenyűgözve hallgatta Robertót. Miközben az ária a csúcspontjához közeledett, a férfi kinyújtotta a karját, és a kislány úgy érezte, mintha csak neki énekelne.

Rosanna ebben a pillanatban rádöbbsent, szerelmes Robertóba.

A vendégsereg tapsviharban tört ki. A kislány csak állt elragadtatva, és közben gépiesen a zsebkendőjét kereste, hogy letörölje az arcán végigcsorduló könnyeket.

– Még egyet! Még egyet! – követelte a tömeg.

– Bocsássanak meg, hölgyeim és uraim, de vigyáznom kell a hangomra – mentegetőzött Roberto. Csalódott morajlás futott végig a vendégseregen, miközben a férfi visszament Carlottához.

– Rosanna élénekl az *Ave Mariát*! – kiáltotta Luca vidáman. – Gyere ide, *piccolina*!

A kislány rémült arccal megrázta a fejét, és úgy tett, mint aki egy tapodtat sem hajlandó mozdulni a helyéről.

– Valóban! – vágta rá Maria. – Rosannának csodálatos hangja van, és nagyon örülnék, ha hallhatnám a legkedvesebb imádságomat.

– Kérem, ne... – hebegte Rosanna, de Luca a karjába kapta, és felállította a székre.

* Senki sem alhat (*olasz*)

– Énekelj úgy, ahogy nekem szoktál – súgta Luca a kislány fülebe kedvesen.

Rosanna a felé forduló felnőttek kissé leereszkedő pillantását látva mély levegőt vett, és énekelni kezdett. Eleinte bátortalanul, halkán, alig lehetett hallani, de ahogy oldódott a feszültsége, és belefeledkezett az előadásba, a hangja felerősödött.

Roberto, aki addig le sem tudta venni a szemét Carlotta csábító dekoltázsáról, hirtelen felkapta a fejét, és ámulva a hang felé fordult. Miként lehetséges, hogy ilyen tiszta és tökéletes hang jön ki egy rémes rózsaszín ruhát viselő, vézna kislányból? Miközben azonban Rosannát figyelte, eltűnt a szeme elől a nyakig-láb, csenevész kislány. Csak a nagy, kifejező szemében megcsillanó fényt látta, és az arcára ülő pírt, miközben csodálatos hangja betöltötte a kávézót.

Roberto azonnal rájött, nem egy iskolai előadáson begyakorolt darabot hall. Rosanna olyan könnyedséggel és természetességgel énekelt, amelyet nem lehet tanulni, amelyre csak születni lehet. Előadói tehetsége és magabiztossága szembetűnő volt.

– Bocsáss meg egy pillanatra! – mondta Roberto Carlottának, miközben a vendégek megtapsolták a kislányt, és Rosannához lépett, aki pont akkor szabadult Maria öleléséből.

– Gyere, és ülj ide mellém egy pillanatra, Rosanna. Szeretnék beszélni veled – mondta a férfi, majd leültette a lányt magával szemben, és megfogta a kezét. – *Bravissima*,* kedvesem! Tökéletesen adtad elő ezt a csodálatos imádságot. Tanít valaki? – kérdezte Roberto.

Rosanna szóhoz sem jutott a megilletődöttségtől, ezért a tekintetét a földre szegezve megrázta a fejét.

– Akkor tanulnod kellene. Nem lehet elég korán elkezdeni. Ha korábban kezdem... – mondta a férfi, és megvonta a vállát. – Beszélek apáddal. Ismerek egy énektanárt itt, Nápolyban, akitől régen órákat vettem. Ő az egyik legjobb mester. Azonnal el kell menned hozzá.

Rosanna lassan felemelte a tekintetét, és most először Roberto szemébe nézett. Csak ekkor vette észre, hogy a férfi szeme egészen sötét kék, és tele van melegséggel.

* nagyszerű (olasz)

– Gondolja, hogy szép hangom van? – kérdezte bátortalanul.
– Igen, kedvesem. Még a szépnél is szebb. Ha órákat veszel, kibontakozhat és tökéletesedhet a tehetséged. Egy nap büszke leszek rá, hogy én, Roberto Rossini fedeztelek fel – mondta az énekes mosolyogva, és megcsókolta Rosanna kezét.

A kislány azt hitte, menten elájul a gyönyörűségtől.

– Ugye milyen csodálatos a hangja, Roberto? – kérdezte Maria, a kislányhoz lépett, és a vállára tette a kezét.

– Ez több mint csodálatos, anyám, ez... – vágta rá a férfi, lelkesen gesztikulálva. – Ez Isten ajándéka. Olyan, mint az enyém.

– Köszönöm, Signor Rossini! – Rosanna csak ennyit volt képes mondani.

– Megyek, most azonnal beszélek az apáddal.

Rosanna körbejártatta a tekintetét a kávézón, és látta, az emberek pontosan olyan rajongó és csodálattal teli pillantásokat vetnek rá, mint amilyeneket általában Carlottának tartogatnak.

Bizsergés futott végig a kislány testén, mert életében először különlegesnek érezte magát.

Fél tizenegykor még javában tartott az ünnepség. Antonia odalépett a kislányhoz, és így szólt:

– Menj, és köszönj el Mariától és Massimótól.

– Igen, anya – felelte Rosanna, és a táncolókat kerülgetve átvágott a helyiségen. – Jó éjszakát, Maria!

– Köszönöm szépen, hogy énekeltél nekem – mondta az aszszony, és megcsókolta Rosanna arcát. – Roberto még mindig a te hangodról áradozik.

– Ez valóban így van – mondta a férfi, és Rosannához lépett. – Megadtam az énektanár nevét és címét apádnak és Lucának. Luigi Vincenzi a Scalában tanított régen, pár éve vonult nyugállományba, és most Nápolyban él. Ő az egyik legjobb tanár Olaszországban, és most is vállal tehetséges növendékeket. Mondd neki, hogy én küldtelek.

– Köszönöm, Roberto! – felelte Rosanna, fülig elpirulva a férfi pillantásától.

– Nagy tehetség birtokában vagy, amelyet óvnod és ápolnod kell, Rosanna. *Ciao*,* kicsikém! – mondta Roberto, az ajkához

* szervusz, viszlát (olasz)

emelte a kislány kezét, és ismét megcsókolta. – Egy nap ismét találkozunk. Ebben biztos vagyok.

Az emeleti hálószobában, amelyet Rosanna és Carlotta közösen használt, a kislány felvette a hálóingét, majd benyúlt a matrac alá, és előhúzta a naplóját. A fehéreneműs fiókból elővette a ceruzáját, felült az ágyra, és nagy gonddal írni kezdett.

Augusztus 16., Maria és Massimo ünnepe

A kislány a ceruza végét rágcsálva megpróbálta felidézni a szavakat, amelyeket Roberto mondott. Leírta őket, elégedetten elmosolyodott, és becsukta a naplót. A fejét a párnára hajtotta, és a földszintről felszűrődő zenét és mulatozást hallgatta.

Eltelt pár perc, és a kislány érezte, hogy képtelen elaludni. Felült az ágyban, kinyitotta a naplóját, ismét elővette a ceruzáját, és leírt még egy mondatot:

Egy nap Roberto Rossini lesz a férjem.